

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Hálakrajcérok a kormos padon**

1. Gyógyír a mészégetőnél

Mirella

A sűrű bozótos szerencsére hamar elnyelte lépteiket, s mire a hold átbukott a fák lombjain, a hajdúk kiabálása teljesen elhalt mögöttük. A nyirkos éjszakában végül rábukkantak az erdő mélyén rejtőző, félig elhagyatott mészégető kunyhóra. A kormos, vastag téglafalak még őrizték az egykori kemencék régmúlt melegének halvány emlékét, biztonságos fészket nyújtva a fáradt vándoroknak.

Borda egyetlen nesz nélkül járta körbe a rozoga építményt, majd elégedett mordulással jelezte, hogy a környék csendes, sehol egyetlen leselkedő hajdú. A sötét sarkokban megtelepedett pókfonalak és a száraz mész fanyar szaga kifejezetten kellemes menedéknek tűnt a nyirkos vízmosás feszültsége után.

Mirella megkönnyebbülten sóhajtott fel, és azonnal nekilátott a halaszthatatlan munkának. Előszedte az inge alól a megmentett rézpántos szelencét, valamint a szekérről még idejében kimentett gyógynövényes tegzeket. A köves padlón, egy apró mécses alig pislákoló fényénél kezdte összekeverni a hűsítő kenőcsöket és az áldásos elixíreket, amelyeket a környékbeli nincstelen, didergő jobbágyoknak szántak.

– Garai ispán valószínűleg a haját tépi mérgében – jegyezte meg Mirella halkan, és egy csipetnyi szárított körömvirágot szórt a mozsárba. A szája sarkában apró, pikírt mosoly bujkált, ahogy elképzelte a gőgös tisztviselőt. – De a szegényeknek szánt gyógyír így is eljut a céljához.

Borda halkan kuncogott, miközben a kunyhó vaskos ajtajában ülve őrizte a csendes pihenőt. A hajnal még messze járt, de a mészégető védelmében végre megnyugvást találtak a küzdelmes hajsza után.

2. Hálakrajcárok a kormos padon

Mirella

Amikor az utolsó adag hűsítő ír is megdermedt a cseréptégelyekben, Mirella apró, jól felismerhető jelekkel látta el a fiolákat. Egy stilizált tüdő a köhögés elleni szirupon, egy izzó napkorong a lázcsillapítón – hogy a szegény, írástudatlan jobbágyok is rögtön tudják, melyik orvossághoz nyúljanak, ha meggyötri őket a baj.

Borda csendes szakértelemmel segített a rejtekhely kialakításában. A kormos kemence mögötti laza téglákat kiemelve szűk üreget bontott ki, ahová gondosan bepakolták az elkészült tégelyeket. A helyi nincstelenek pontosan tudták, hol keressék a segítséget, Garai ispán portyázó hajdúi pedig hiába is szaglászta volna a koromtól fekete, pókhálós zugokban.

Mielőtt útnak indultak volna, Mirella a mészégető rozzant fapadja felé lépett. Bár a kunyhó öreg gazdája épp az erdő más szegletében rakta a boglyákat, a menedékért köszönet járt. Egy értékes balzsam mellé a lány két csillogó ezüstgarast csúsztatott a faforgácsok alá – titkos adományként az öregnek, aki akaratlanul is védelmet nyújtott a vándoroknak.

– Ebből legalább jó darabig meleg étel kerül a táljába, és az ispán kapzsi adószedői sem szimatolják ki – kuncogott halkan Mirella, miközben összehúzta magán a köpenyt.

Borda elégedett mordulással jelezte, hogy a levegő tiszta, majd óvatosan résnyire nyitotta a szűette faajtót. A hajnal első hűvös fuvallatával együtt, szinte észrevétlenül osakodtak ki a kormos falak közül, hátrahagyva az ajándékot, hogy útnak indulva újra bevessék magukat a halkan sutogó tölgyesbe.